

JAKOV KOPILOVIĆ

MEDÁLIÁK

Subotica 1971

zkhv.org.rs

JAKOV KOPILOVIĆ

MEDÁLIÁK

muzej je mojej

Subotica 1971

zkv.h.org.rs

Átköltötte és az utószót írta
MOLCER MÁTYÁS

INSTITUT „IVAN ANTUNOVIĆ”

Be:
SUBOTICA
KNJŽNICA „IVAN RUJINDŽIĆ”

Subotica, 1971.

A DOM KULTURE — KULTÚRA SZÉKHÁZ
KIADÁSA

Nyomta: GZ PANONIJA — Subotica

I

őszbe suhan
arany-fecskés
ifjúságom

elhal
levél
hulló
levél

arany-fecskés
ifjúságom
suhan őszben

elhal
levél
hulló
levél

halkabban
döng már a
törzse

ifjúságom
gőgös törzse

húlni tünni
szünni már
ifjúságom
arany-fecskés

hullni fúlni
múlni már . . .

II

elakadt óra
mint a
fennakadt tóga
tüskés
ágon
lompos holt
kolompos
de lásd
hitem
bennem
bíbor
gyümölcsöket
himbál

III

fekhelyem
kanapé
élek mint
Danaé

a nyílt tengeren
testvér és barát
nélkül
fölköttem az ég
kékül

lezárom ládám
födelét s kábán
az embert várom

IV

csillan villan
dalom fénye
fuvalom a
szívem kénye

fölöttem a
baljós felhők
vérzenek

napraforgón
virágzik a
béke lenn

virágzása
valóságos
térzene

karmesteri
pálcájával
mintha
négy világtáj felé
intene

V

rejtett mosoly
mögül
sorsom
kövül

napom merül
nyughat
már a
nyugat

messziről a nap bibés
virág-szerencsén csillámol

VI

gombolyag-álmom
fekete
cérnáját
lám kibogozták

most fekete
szálakat
tépdesek
míg a halál
varázs-ujja
vihart simít

VII

feledésem feledése
madár-szívem remegése

síkságom is csupasz mellű
szárnyalásom üres röptű

a gondolatom holt kobold
fekete sírokon dobol

igazságom elfeledve
harsonát vár megmeredve

VIII

a reggel álma
napba temetve

felhő-paripán
ül elmerengve

a szív cserépben
virág
helyett
neked

IX

fiatal ujjak
alatt
tambura húron
táncol
ma minden

sikátor éled
a halk
akácvirágok
alatt

madarak
madarak
felhős röpte...

X

hazám
felhők
és
ködök
között

hazám
egység
koszorúja

hazám
részeg
mély barázdák

hazám
kalász
és bor
nélkül

nap a
felhők
fölött

hazám

XI

szabadulj szabadulj
ólmosodó
ezüstös sugarú
várakozó
kékbe robban az ég
kalászosodj
itt lenn kévében élj

XII

ibolya-csókók
a hajnal arcán
bütykös
ujjak
fürtös
szüret
és patakokban
a nap

XIII

sikátor-diákkor
sötét harang
lélekharang
sikátor szipákol
monoton szól
konokon szól
sikátor miákol
szűk határon
árad álom
sikátor sikátor

XIV

kapumon tépett
bodza
álmos ünnepem
hozza
kötényes tavasz
fáradt
ekém a földben
ványad

XV

oromfal
mögött
koromdal

fölötte
hold-ladik
betyárról
álmodik

XVI

szerencse-alma
emlékek halma
koporsó ércből
alatta

XVII

ecetfa ecetfa
életem
savanyú udvara

porlepte sikátor
akácfa
fehéren világol

síkság is végtelen
kalászos
létem is védtelen

XVIII

mily magányos
jegenye
ifjúságom
zölden égő
fegyvere

és szerteszét
szégyenlős
gyümölcsök
földre szórva

XIX

nád susogás
suttogó sás
félelmem
éjszakája
éjszakám
félelme
lövések
fegyverek
nélkül
belül

XX

pacsírtás kedved
asszonyi nedved
zárd el előlem
mert nem volt semmi
mert nem volt semmi
belőlem

XXI

napom
kapom
meleg
napom

holnap
szolga
éjjel
szólhat

XXII

harangdal
haraggal
ne szólj
ne szólj
ma róla
lásd rajtam
ünnepi
tóga

harangdal
szavaddal
feledd
feledd
el ma őt
hogy a rőt
ősz kapjon
temetőt

XXIII

ki volna
Ivona
zenémnek
fuvalma

ki volna
Ivona
életem
siralma

XXIV

melódiák
melódiák
melódiák

a legszentebb
melódiák

ércdáliák
ércorgonák

melódiák
melódiák
melódiák

XXV

jávoros fuvalom
sajdul
ráng az éj a napom
fakult
gúnyája felfeslik
csupasz
mellét most reggelig
kuvasz
hűséggel a hajnal
csókja
melengeti . . .

XXVI

bilincsben napom
láncban éveim
kókadt galambok
lázás érveim

szomjasult kútgém
száraz köveim
ámítja már rég
s álmom növeli

XXVII

ibolyántúli
ibolyák
el nem múlni
ideál

tavas-oltár
és égő
mécses voltál

el nem fúlni
ideál
ibolyántúli
ibolyák

XXVIII

betű
betű
dicső betű

kék
cérnaszál
folydogál

kék
szövedék
maradék

betű
betű
asszony-betű

XXIX

klárisok
tavaszi klárisok
virágok
városi virágok
gombák fál
erdei gombák s fák
szerencse-
gombák és szerencse-
fák asszony
klárisok
asszonyi klárisok
sárgák
zöldek
klárisok

XXX.

asztalon felejtett
tulipán
a napom kegyvesztett
múlik már
sötétség erősül
virágágy
kifosztva
kiált rám

XXXI

összevont szemöldököm
előtt gyöngyvirág
üreges ablakomon
pisla mécsvilág
önmagam tartozéka
vagyok hangtalan
mindenki hordaléka
virág magtalan

XXXII

s te vagy
aki
nem vagy
láthatatlan
karika
áprilisi
paripa
sehol se nincs
köveken
szikrát vetve
törekedsz

XXXIII

üdvözlég napom
tündöklő napom
hullámzó búza
kenyérszép búza

XXXIV

zene
zúgó zene
szívem
szép fegyvere
csipkés
aranyfelhő
mindkét
kezem megnő
nyújtom
már elérem
de csak
létem tépem

XXXV

korál
morál
liliomszál
balladás ballagás
vénasszony-károkozás
este
beste titok villan

XXXVI

fehérlő látomás
a hegycsúcs körül
alattam hegyomlás
kívül vagy belül
életem kövül

nézzétek nevetve
szélmalomharcom
majd forgok kivetve
száradjon sarcom
könnyázta arcom

XXXVII

éjfél tájban
holdkaréj

az asztal alatt
fekszem
a fájdalomtól
holt részegen

XXXVIII

ma éjszaka
fölösleges
napóra
vagyok

ma szétszakad
minden lepel
egyedül
vagyok

ma éjszaka
ittam ittam
egyedül
voltam

ma éjszaka
ittam vívtam
sehol se
voltam

XXXIX

szárnyaló
táltos ló
patái
alatt
költő

nincs lovas
behavaz
a felhő
minek
szavam

szavalok
galambok
se hallják
kinek
szavam

XL

való abroszon
világ valótlan

ráspoly-értelmem
formál kelletlen

létem zátonyon
elért alkonyom

ezüst bilincses
hajnal kilincsel
hiába . . .

XLI

muzsika
inga-muzsika
inka
mozaik

farkasok
lompos farkasok
foltos
vonulás

gyászmenet
néma gyászmenet
méla
elmúlás

XLII

ólmos szárnyú
éj
kél
galambdúcbán

felhő-hullámok
sötét partján
süllyedő
leánderek

XLIII

ezüstszirmú
ujjak
a legyezőn
és fuvalom
kristály-palotában

humusz-szagú
ujjak
a legelőn
és távolban
aranykalászkok

öröm
és a nap
fürtjei

XLIV

szárnyak
mesebeli
tündérszárnyak

tollas
ezerszeri
tollas álmok

újra
repüljete

Jakov Kopilović (1918—) horvát költő szegény munkás családból származik. Tanulmányait nehéz körülmények között végezte: volt kétékezi munkás, kalauz, bányász, hivatalnok stb. Mint a szerbhorvát nyelv tanára több iskolában és munkahelyen tevékenykedett. Jelenleg a Városi Könyvtár igazgatója Szabadkán.

Első verseivel még 1937-ben jelentkezett. Eddig tizenegy verseskötete jelent meg. Költészetének egyik fő sajátossága az állandóság. Költészete évek óta megtartotta hőfokát, ízét, színeit — kétséggkívül egy kiforrott költő sajátosságai ezek a tünetek. Ízlése kifinomult. A rímek és az ütemek csengése szigorú harmóniába egyesül verseiben. Különös gondot fordít a zenei elemekre. Fájdalmas hangja nem keserű, inkább zenében símuló szomorúság. Magas fokú műveltsége mellett úgy tűnik, irodalmi ízlése ösztönös. Kerüli a ma annyira divatos kultúr-szavakat, melyek alkalmazása sokszor nem más, mint műveltséget fitogtató póz és stílushiba. Eszközei néhol még az impresszionizmus módszereivel rokonok: nosztalgikus, melankólikus, halk sóhajok röppennek soraiból. A költő különlegesen tisztán áll ilyenkor külön világában, és a tiszta zene elérése legfőbb vágya. Angyalian egyszerű versek ezek a szűzies titkokat feltáró halk lírai vallomások. Verselési könnyedsége mellett elkötelezettsége észrevétlen. Kopilović még kozmikus hangvételő verseiben is az embert keresi, nem a politikai lényt. Így válik a közös nyomorúság szószólójává. Költészetének birodalmában igazságot tesz, mint a mesében a legkisebb fiú, és ezáltal észrevétlenül belopja tudatunkba a maga igazát.

zkv.h.org.rs

